

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ

ИЗВАДКА
от Доклад за второ гласуване

По Законопроект корпоративното подоходно облагане, № 602-01-68,
внесен от Министерски съвет на 31.07.2006 г.

ОТНОСНО: Текстове приети съгласно чл. 71, ал. 1 от ПОДНС
на пленарно заседание, проведено на 12 октомври 2006 г.

З А К О Н

за корпоративното подоходно облагане

Комисията подкрепя наименованието на закона.

ЧАСТ ПЪРВА
ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Комисията подкрепя наименованието на част първа.

Глава първа
ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Комисията подкрепя наименованието на глава първа.

Обекти на облагане

Чл. 1. Този закон урежда облагането на:

1. печалбата на местните юридически лица;
2. печалбата на местните юридически лица, които не са търговци, включително организациите на вероизповеданията, от сделки по чл. 1 от Търговския закон, както и от отдаване под наем на движимо и недвижимо имущество;
3. печалбата на чуждестранните юридически лица от място на стопанска дейност в Република България;
4. доходите, посочени в този закон, на местни и чуждестранни юридически лица от източник в Република България;
5. разходите, посочени в този закон;
6. дейността на организаторите на хазартни игри;
7. приходите от сделки по чл. 1 от Търговския закон, както и от отдаване под наем на движимо и недвижимо имущество на бюджетните предприятия;
8. дейността от опериране на кораби на лицата, осъществяващи морско търговско корабоплаване.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 1, като предлага точка 5 да се промени така:

„5. разходите посочени в част четвърта на този закон;”

Данъчно задължени лица

Чл. 2. (1) Данъчно задължени лица са:

1. местните юридически лица;
2. чуждестранните юридически лица, които осъществяват стопанска дейност в Република България чрез място на стопанска дейност или получават доходи от източник в Република България;
3. едноличните търговци - за данъците, удържани при източника, и работодателите и възложителите по договори за управление и контрол - за данъка върху социалните разходи, предвидени в този закон;

4. физическите лица – търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци – за случаите, определени в Закона за данъците върху доходите на физическите лица.

(2) За целите на този закон неперсонифицираните дружества и осигурителните каси, създадени на основание чл. 8 от Кодекса за социално осигуряване, се приравняват на юридическите лица.

(3) За целите на облагане на доходите с източник в Република България данъчно задължено лице е и всяко чуждестранно организационно и стопански обособено образувание (тръст, фонд и други подобни), което самостоятелно извършва стопанска дейност или извършва и управлява инвестиции, когато не може да се установи притежателят на дохода.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 2, като предлага:

В ал. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Точка 3 се изменя така:

„3. едноличните търговци - за данъците, удържани при източника и в случаите определени в Закона за данъците върху доходите на физическите лица;”

2. Точка 4 се изменя така:

„4. физическите лица – търговци по смисъла на чл. 1, ал. 3 от Търговския закон - за случаите, определени в Закона за данъците върху доходите на физическите лица.”

3. Създава се точка 5:

„5. работодателите и възложителите по договори за управление и контрол - за данъка върху социалните разходи, предвидени в част четвърта от този закон.”

Местни юридически лица

Чл. 3. (1) Местни юридически лица са:

1. юридическите лица, учредени съгласно българското законодателство;
2. дружествата, учредени съгласно Регламент на Съвета № 2157/2001, и кооперациите, учредени съгласно Регламент на Съвета № 1435/2003, когато седалището им е в страната и са вписани в български регистър.

(2) Местните юридически лица се облагат с данъци по този закон за печалбите и доходите си от всички източници в Република България и в чужбина.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 3.

Чуждестранни юридически лица

Чл. 4. (1) Чуждестранни юридически лица са тези, които не са местни.

(2) Чуждестранните юридически лица се облагат с данъци по този закон за печалбите, реализирани чрез място на стопанска дейност в Република България, и доходите, посочени в този закон, с източник в Република България.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 4.

Видове данъци

Чл. 5. (1) Печалбите се облагат с корпоративен данък.

(2) Доходите на местни и чуждестранни юридически лица, посочени в този закон, се облагат с данък, удържан при източника.

(3) Разходите, посочени в този закон, се облагат с данък върху разходите.

(4) С алтернативен на корпоративния данък се облагат:

1. дейността от организиране на хазартни игри;
2. приходите от сделки по чл. 1 от Търговския закон, както и от отдаване под наем на движимо и недвижимо имущество на бюджетните предприятия;
3. дейността от опериране на кораби.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 5.

Определяне размера на данъка

Чл. 6. Размерът на данъка се определя, като данъчната основа се умножи по данъчната ставка.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 6.

Данъчни декларации

Чл. 7. Образците на декларации и на други документи по този закон се утвърждават със заповед на министъра на финансите и се обнародват в "Държавен вестник".

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 7.

Внасяне на данъци

Чл. 8. (1) Дължимите данъци по този закон се внасят от данъчно задължените лица в приход на републиканския бюджет.

(2) Дължимите данъци се внасят по сметка на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията или където подлежат на регистрацията данъчно задължените лица.

(3) Дължимите данъци се смятат за внесени на датата, на която сумите са постъпили в републиканския бюджет по сметката на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 8.

Лихва за просрочие

Чл. 9. За невнесените в срок дължими данъци, включително за авансовите вноски, се дължат лихви съгласно Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 9.

Документална обоснованост

Чл. 10. (1) Счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно и точно стопанската операция.

(2) Счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато липсва част от минимално изискуемата по Закона за счетоводството информация в първичния счетоводен документ, включително когато издателят му е лице, което не е предприятие по смисъла на Закона за счетоводството, ако:

1. стопанската операция е отразена вярно и точно, и
2. липсващата информация е обоснована със съответни документи, когато е необходимо.

(3) Данъчно задължените лица са длъжни да регистрират и отчитат извършените продажби на стоки и услуги чрез издаване на касова бележка от фискално устройство по ред, определен с наредба на министъра на финансите, освен когато заплащането се извършва по банков път. Липсата на касова бележка от фискално устройство, когато е налице задължение за издаването ѝ, е основание за непризнаване на счетоводен разход за данъчни цели.

(4) За международния въздушен транспорт счетоводен разход е документално обоснован, когато е документиран чрез първичен счетоводен документ и бордната карта от прелетения самолетен билет. Когато първичният счетоводен документ (протокол) се издава от лицето, което извършва продажбата от името и за сметка на превозвача, то се приема за издател на документа.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 10, като предлага:

1. В алинея 1 думите „и точно” да отпаднат;

2. Алинея 2 се изменя така:

„(2) Счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по Закона за счетоводството, при условие че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват.”;

3. Създава се нова ал. 3 със следното съдържание:

„(3) Извън случаите по ал. 2, счетоводен разход се признава и когато първичният счетоводен документ е издаден от лице, което не е предприятие по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Закона за счетоводството и в документа липсва част от изискуемата информация по Закона за счетоводството, когато този документ отразява вярно документираната стопанска операция.”;

4. Алинея 3 става ал. 4, като се изменя така:

„(4) Данъчно задължените лица са длъжни да регистрират и отчитат извършените продажби на стоки и услуги чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство по ред, определен с наредба на министъра на финансите, освен когато заплащането се извършва по банков път или чрез прихващане. Липсата на фискална касова бележка от фискално устройство, когато е налице задължение за издаването ѝ, е основание за непризнаване на счетоводен разход за данъчни цели.”;

5. Алинея 4 става ал. 5, като думите „прелетения самолетен билет” се заменят с думите „осъществения полет”.

Разходи, определени като задължителни с нормативен акт

Чл. 11. Разходите, определени като задължителни с нормативен акт, са признати за данъчни цели и не се облагат с данък върху разходите, освен когато е предвидено друго в този закон.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 11.

Глава втора

ИЗТОЧНИЦИ НА ПЕЧАЛБА И ДОХОДИ

Комисията подкрепя наименованието на глава втора.

Печалба и доходи от източници в Република България

Чл. 12. (1) Печалбата и доходите на чуждестранните юридически лица, които произтичат от стопанска дейност чрез място на стопанска дейност в страната или от разпореждане с имущество на такова място на стопанска дейност, са от източник в страната.

(2) Доходите от финансови активи, издадени от местни юридически лица, държавата и общините, са от източник в страната.

(3) Доходите от сделки с финансови активи по ал. 2 са от източник в страната.

(4) Доходите от дивиденди и ликвидационни дялове от участие в местни юридически лица са от източник в страната.

(5) Следните доходи, начислени от местни юридически лица, местни еднолични търговци или чуждестранни юридически лица и еднолични търговци чрез място на стопанска дейност или определена база в страната или изплатени от местни физически лица или от чуждестранни физически лица, които разполагат с определена база в страната, в полза на чуждестранни юридически лица, са от източник в страната:

1. лихви, в това число лихви, съдържащи се във вноските по финансов лизинг;
2. доходи от наем или друго предоставяне за ползване на движимо или недвижимо имущество;
3. авторски и лицензионни възнаграждения;
4. възнаграждения за технически услуги;
5. възнаграждения по договори за франчайз и факторинг;
6. възнаграждения по договори за управление или контрол;
7. възнаграждения на чуждестранно юридическо лице в качеството му на член на управителен или контролен орган на българско юридическо лице.

(6) Доходи по ал. 5, начислени в полза на чуждестранни юридически лица от място на стопанска дейност на местно лице или от определена база на местни физически лица, разположени извън територията на страната, не са от източник в страната, когато е налице влязла в сила Спогодба за избягване на двойното данъчно облагане между Република България и държавата, където се намира мястото на стопанска дейност или определената база.

(7) Доходите от селско, горско, ловно и рибно стопанство на територията на страната, са от източник в страната.

(8) Доходите от недвижимо имущество или от сделки с недвижимо имущество, включително идеална част или ограничено вещно право върху недвижимо имущество, намиращо се в страната, са от източник в страната.

(9) При определянето на източника на доход по този член мястото на изплащане на дохода не се взема предвид.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 12, като предлага:

1. В ал. 5, точка 2 думите „или недвижимо” да отпаднат;

2. Точка 6 да отпадне;

3. Точка 7 става точка 6 и се изменя така:

„6. възнаграждения за управление или контрол на българско юридическо лице.”.

Глава трета

МЕЖДУНАРОДНО ОБЛАГАНЕ

Комисията подкрепя наименованието на глава трета.

Международни договори

Чл. 13. Когато в международен договор, ратифициран от Република България, обнародван и влязъл в сила, се съдържат разпоредби, различни от разпоредбите на този закон, прилагат се разпоредбите на съответния международен договор.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 13.

Данъчен кредит за платен данък в чужбина

Чл. 14. (1) Когато не се прилагат разпоредби на международен договор по чл. 13, местните юридически лица имат право на данъчен кредит при условията и по реда на този закон.

(2) При определяне на корпоративния данък или на алтернативните данъци по този закон местните юридически лица имат право на данъчен кредит за всеки подобен на корпоративния или наложен вместо него данък, платен в чужбина.

(3) Местните юридически лица имат право на данъчен кредит за данъка, наложен в чужбина от съответните компетентни органи, върху brutния размер на доходите от дивиденди, лихви, авторски и лицензионни възнаграждения, възнаграждения за технически услуги и наеми.

(4) Данъчният кредит по ал. 2 и 3 се определя за всяка държава и за всеки вид доход поотделно и се ограничава до размера на българския данък върху тези печалби или доходи.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 14, като предлага:

1. В алинеи 1 и 2 изразът „местните юридически лица” да бъде заменен с изречение „данъчно задължените лица”;

2. В ал. 3 изразът „местните юридически лица” да бъде заменен с изречение „данъчно задължените лица”, а изразът „от съответните компетентни органи” да отпадне.

Глава четвърта

ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ НА ОТКЛОНЕНИЕ ОТ ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ

Комисията подкрепя наименованието на глава четвърта.

Сделки между свързани лица

Чл. 15. Когато свързани лица осъществяват търговските и финансовите си взаимоотношения при условия, които оказват влияние върху размера на данъчната основа, отличаващи се от условията между несвързани лица, данъчната основа се определя и се облага с данък при условията, които биха възникнали за несвързани лица.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 15, като предлага думите „данъчната основа” да се заменят с „данъчния финансов резултат”.

Отклонение от данъчно облагане

Чл. 16. (1) Когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане.

(2) За отклонение от данъчно облагане се счита и:

1. значителното превишение на количествата на влаганите материали и суровини за производство и други производствени разходи над обичайните за извършваната от лицето дейност, когато превишението не се дължи на обективни причини, които не са насочени към отклонение на данъчното облагане и данъчно задълженото лице може да ги докаже;

2. договорите за заем за послужване или друго безвъзмездно предоставяне за ползване на материални или нематериални блага;

3. получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността;

4. заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

(3) Когато чрез привидна сделка се прикрива друга сделка, данъчното задължение се определя при условията на прикритата сделка. Налице е прикритата сделка и в случаите, когато е осъществена

същата по вид сделка, но при различни съществени условия от привидната, включително по отношение на цената.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 16, като предлага:

1. В ал. 1 думите „данъчната основа” да се заменят с „данъчния финансов резултат”;
2. В ал. 2, т. 1 думите „които не са насочени към отклонение на данъчното облагане и данъчно задълженото лице може да ги докаже” да отпаднат.
3. В ал. 3 да отпадне второто изречение.

Трансфери, свързани с място на стопанска дейност

Чл. 17. Тази глава се прилага съответно и за трансферите между място на стопанска дейност и други части на предприятието на чуждестранно лице, разположени извън страната, съобразно спецификата на мястото на стопанска дейност.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 17.

ЧАСТ ВТОРА КОРПОРАТИВЕН ДАНЪК

Комисията подкрепя наименованието на част втора.

Глава пета ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Комисията подкрепя наименованието на глава пета.

Данъчен финансов резултат

Чл. 18. (1) Данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на тази част.

(2) Положителният данъчен финансов резултат е данъчна печалба.

(3) Отрицателният данъчен финансов резултат е данъчна загуба.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 18.

Данъчна основа

Чл. 19. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба.

Комисията подкрепя текста на вносителя за чл. 19.

Данъчна ставка

Чл. 20. Данъчната ставка на корпоративния данък е 15 на сто.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя за чл. 20, като предлага следната редакция на чл. 20:

„Данъчна ставка

Чл. 20. Данъчната ставка на корпоративния данък е 10 на сто.”

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ:**

ПЕТЪР ДИМИТРОВ